

Oláh András

egymásnak háttal

*egyszer minden árnyék egybeolvad
eltűnnek az alakzatok a kontúrok
a fegyelmezett vonalak
s eltűnök én is –
emlékeidben
csak kisatírozott folt marad
ami nem idomul az élet tereihez
megfoghatatlan és utolérhetetlen
összegyűrni kidobni sem lehet –
vakságként fogod fel
ám lehunyt pilláid
mögött néha életre kel
áthintázik az idegrostokon
van is nincs is
mégis kizárólag a tied*

múltidőben

víz alá nyomott az ősz

*könnyeid átszivárognak a réseken
megkésett mondatok ölelnek*

*bedarál a kétség
beteg számoszlopok vagyunk
– gyógyíthatatlanok*

*a kert megtelt múlt idővel
hiába a terepismeret
idegenül néznek vissza a tárgyak*

*a korrodáció erős
a karbantartás fölösleges*

*nem maradt semmi
a múlt fényt kapott
– hiányt gyászol a kivérzett
emlékezet*

a villamos

*a főépület lépcsőjén
kaptatok amikor utolér a lány
akinek tekintetét olvasni
próbáltam a villamoson
de ő csak az utcai
zsongást bámulta dacosan
„ezt ott felejtetted”
kezembe nyomja
a kopott dossziét
s már fordul is
siet vissza a megálló felé
utána lépek szeretném megköszönni
egy kávéra invitálom
rázza a fejét mosolyog
„majd máskor most rohannom kell”
– de nincs máskor
csak ez a meztelen pillanat
amit újra öltöztetni már nem lehet*

bűneink

*a fájdalom hozzászokik a szívhez
kitartunk akár a falragaszok
hogy aztán odalakatoljuk magunkat a hídhöz
és ott maradjunk egymásba rozsdállva
míg a törvényszerűségek végül
lehetőséggé bonyolódnak
s önmagunk túlélőiként kitaláljuk
egymást újra és a féltékeny álmok záporában
lesz kivel megosztani legszebb bűneinket*

Déolász kolostor kertje

Szent Ferenc, oltárkép, nagyvárad Barátok temploma